

**Louis Vuitton Malletier' 28. detsembril 2022 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kümnes koda)
19. oktoobri 2022. aasta otsuse peale kohtuasjas T-275/21: Louis Vuitton Malletier versus EUIPO –
Wisniewski**

(Kohtuasi C-788/22 P)

(2023/C 164/34)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Louis Vuitton Malletier SAS (esindajad: *avvocati* P. Roncaglia ja N. Parrotta ning *avocat* P.-Y. Gautier)

Teine menetlusosaline: Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet (EUIPO)

Euroopa Kohus (apellatsioonkaebuste menetluse võtmise üle otsustav koda) otsustas 21. märtsi 2023. aasta määrusega jätta apellatsioonkaebuse menetluse võtmata ja jätta Louis Vuitton Malletier SASi kohtukulud tema enda kanda.

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Curtea de Apel Braşov (Rumeenia) 23. detsembril 2022 –
Kriminaalasi järgmise isiku suhtes: MG**

(Kohtuasi C-792/22, Energotehnica)

(2023/C 164/35)

Kohtumenetluse keel: rumeenia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Curtea de Apel Braşov

Süüdistatav kriminaalmenetluses:

MG

Tsiviilhagejad: LV, CRA, LCM

Tsiviilkostja: SC Energotehnica SRL Sibiu

Eelotsuse küsimused

1. Kas töötajate kaitse põhimõttega ja tööandjate vastutuse põhimõttega, mis on sätestatud nõukogu direktiivi 89/391/EMÜ töötajate tervishoiu ja tööohutuse parandamist soodustavate meetmete kehtestamise kohta (¹), mis avaldati Euroopa Ühenduste Teatajas (EÜT) L 183/1989 (ELT eriväljaanne 05/01, lk 349) ning võeti riigisisesele õigusele üle seadusega 319/2006 tööohutuse ja tervishoiu kohta, artikli 1 lõigetes 1 ja 2 ja artikli 5 lõikes 1 koostoimes Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 31 lõikega 1, on vastuolus selline reegel, nagu see, mis on kohaldatav põhikohtuasjas ja mis tuleneb riigisisese konstitutsioonikohtu otsusest, mille kohaselt võib halduskohus tööandja nõudel ja pärast ainult riikliku haldusametuse ärakuulamist teha lõpliku otsuse, et sündmust ei saa kvalifitseerida tööõnnetuseks direktiivi tähenduses, ning võib sellega takistada kriminaalkohtul – kelle poole on pöördunud nii prokuratuur vastutava töötaja suhtes riikliku süüdistusega kui ka tsiviilhageja tsiviilhagiga sama tööandja vastu, kes on kriminaalmenetluses tsiviilkostja, ja tema töötaja vastu – teha erinevat otsust sama sündmuse tööõnnetuseks kvalifitseerimise osas – aspekt, mis on üks selliste süütegude koosseisu tunnuseid, mida kriminaalmenetluses käsitletakse (mille puududes ei ole võimalik ei kriminaalvastutuse tekkimine ega kriminaalvastutuse kõrval ka tsiviilvastutuse tekkimine), arvestades halduskohtu lõpliku otsuse õigusjõudu?

2. Kui vastus [esimesele küsimusele] on jaatav, siis kas liidu õiguse esimuse põhimõtet tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus riigisisene norm või praktika, mille alusel on riigisisese konstitutsioonikohtu otsused riigisisestele tavakohtutele siduvad ning nad ei saa sel põhjusel ja distsiplinaarsüütegu toime panemata jätta kõnealustest otsustest tulenevat kohtupraktikat omal algatusel kohaldamata, ka juhul, kui nad leiavad Euroopa Kohtu otsust arvestades, et viidatud kohtupraktika on vastuolus nõukogu direktiivi 89/391/EMÜ, mis võeti riigisisesse õigusesse üle seadusega 319/2006, artikli 1 lõigetega 1 ja 2 ja artikli 5 lõikega 1 koostoimes Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 31 lõikega 1?

(¹) Nõukogu 12. juuni 1989. aasta direktiiv, töötajate töötervishoiu ja tööohutuse parandamist soodustavate meetmete kehtestamise kohta (EÜT 1989 L 183, lk 1, ELT eriväljaanne 05/01, lk 349).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Hispaania) 30. detsembril 2022 – Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) versus Bernardino

(Kohtuasi C-796/22, INSS)

(2023/C 164/36)

Kohtumenetluse keel: hispaania

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

Vastustaja: Bernardino

Menetluse astuja: Lliza SL

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 15. detsembri 1997. aasta direktiivi 97/81/EÜ (Euroopa Tööandjate Föderatsiooni, Euroopa Riigiosalusega Ettevõtete Keskuse ja Euroopa Ametiühingute Konföderatsiooni (¹) poolt sõlmitud osalist tööaega käsitleva raamkokkuleppe kohta) osalist tööaega käsitleva raamkokkuleppe klausli 4 mõistet „töötingimused“ tuleb tõlgendada nii, et see hõlmab sotsiaalkindlustuse osalise vanaduspensionini hüvitist, mille saamiseks on õigus üksnes täistööajaga töötajatel, mitte osalise tööajaga töötajatel?
2. Kas direktiivi 97/81/EÜ klauslite 2 ja 3 mõistet „osalise tööajaga töötajad“ tuleb tõlgendada nii, et selle all tuleb mõista ka ajutist tööd tegevat isikut?
3. Kas direktiivi 97/81/EÜ raamkokkuleppe klauslit 4 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus õigusnormid, mis ei anna osalise tööajaga töötajatele õigust osalisele vanaduspensionile töötaja asendamise lepinguga, kujutades endast seega objektiivselt põhjendamatu diskrimineerimist võrreldes täistööajaga töötajatega?
4. Kas nõukogu 19. detsembri 1978. aasta direktiivi 79/7/EMÜ meeste ja naiste võrdse kohtlemise põhimõtte järkjärgulise rakendamise kohta sotsiaalkindlustuse (²) valdkonnas tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus niisugused liikmesriigi õigusnormid nagu käsitletavad, mis ei anna osalise tööajaga töötajatele õigust saada osalise vanaduspensionini hüvitist ja seega jääda osalisele vanaduspensionile (sõlmides samal ajal töötaja asendamise lepingu), kujutades endast objektiivselt põhjendamatu diskrimineerimist soo alusel?

(¹) EÜT 1998, L 14, lk 9; ELT eriväljaanne 05/03, lk 267.

(²) EÜT 1979, L 6, lk 24; ELT eriväljaanne 05/01, lk 215.